

Arrest

nr. 118 030 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 april 2000 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Op 16 juni 2000 trof de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 28 november 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Op 6 september 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 3 oktober 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging, Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u na aankomst in België nog zes jaar wachtte vooraleer een asielaanvraag in te dienen (verklaring meervoudige aanvraag p.10 reisroute). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij of zij zich meteen na aankomst in het land van asiel tot de bevoegde autoriteiten wendt en een vraag tot bescherming indient. Een dergelijke laattijdigheid is uitermate nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en ondernijmt danig de ernst van de door u beweerde vrees.

Met betrekking tot uw huidige verklaringen dat u de autoriteiten van uw land van herkomst vreest en staatsbos bent omdat u in 1993 uit het leger deserteerde moet worden vastgesteld dat deze beweringen voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet Uw vorige asielaanvraag werd door het CGVS echter afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw desertie. Zo stelt u immers tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in december 1999 door het Servische leger werd opgeroepen en u op 5 januari 2000 moest aanbieden. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u op 4 mei 1993, zeven jaar vroeger, deserteerde. U brengt in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover zouden herstellen zodat er ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw desertie. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gevolgen die deze desertie met zich zou hebben meegebracht namelijk de vervolging door de Servische autoriteiten en uw staatloosheid.

Met betrekking tot het uitreksel van het geboorteregister van Podgorica moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen u beweert, hier niet kan worden uit afgeleid dat u geen Servische staatsburger zou zijn aangezien in het document geen vermelding van het staatsburgerschap van de betrokkene is voorzien. Voor het overige houdt het document enkel verband met uw identiteit en vormt het geen ondersteuning voor de door u aangehaalde-elementen van uw vrees ten opzichte van Servië.

Ook met betrekking tot het attest van het kadaster van de stad Prijepolje betreffende onroerend goed in uw bezit in deze stad en moet worden gesteld dat deze geen verband houden met de concrete problemen die volgens uw verklaringen de aanleiding tot uw vlucht uit Servië zouden zijn geweest namelijk uw problemen met de autoriteiten vanwege uw desertie en de daaruitvolgende staatloosheid, Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart deze documenten via uw vader verkregen te hebben (verklaring meervoudige aanvraag, 15: nieuwe documenten). In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 17 juli 2012, meer dan 11 jaar geleden, dan weer dat uw vader vermoord werd op 6 januari 2000.

Wat betreft uw bewering dat uw kinderen in 2007 door de Turkse en Belgische maffia ontvoerd werden dient vastgesteld 1B worden dat u geen begin van bewijs voorlegt betreffende dit incident. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat dit incident enig verband zou houden met de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3/of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik 'tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Wat de bedrieglijke aard van de aanvraag betreft:

Uit de eerste standaardoverweging van tegenpartij m de bestreden beslissing, dat een veronderstelde bedrieglijkheid van verklaringen in het kader van een eerdere asielaanvraag een beoordeling van een nieuwe asielaanvraag onmogelijk zou maken, kan niet rechtsgeldig afgeleid worden dat verzoekers geloofwaardigheid definitief en onherroepelijk ondergraven is en dat bijgevolg zijn huidige asielaanvraag a priori ongegrond zou zijn.

Tegenpartij toont in de bestreden beslissing nergens de relevantie aan van ongeloofwaardige verklaringen omtrent een vrees voor vervolging uit het verleden, voor het bepalen van de gegrondheid van een hernieuwde vrees voor vervolging in het heden.

De vaststelling dat verzoeker bij een vorige asielprocedure bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben, heeft geen enkel logisch verband met zijn huidige geloofwaardigheid.

De Raad besliste reeds in vergelijkbare asioldossiers geen rekening te houden met delen van de motivering van beslissingen van het Commissariaat-generaal die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen en enkel met elementen die bijgebracht werden in de voorliggende asielprocedure rekening te houden, omdat "de Commissariaat-generaal [...] moet nagaan bij het onderzoek van de [voorliggende] asielaanvraag of de nieuw aangebrachte elementen voldoende zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging." (bvb.: RVV, arrest nr. 1000 van 26 juli 2007 in de zaak 560/ IVde kamer, overweging 5.4)¹

Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is bijgevolg ontoelaatbaar. De bestreden beslissing mist dan ook motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 60 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Waar zij zich beperkt tot een standaardmotivering, maakt tegenpartij ook een inbreuk op verzoekers recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag, waardoor met de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden worden.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205). Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere onderzoeksplicht.

Het UNHCR, de 'internationale waakhond van de Vluchtelingen conventie', stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende: (...).

Louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Verzoeker heeft bovendien, zoals van een asielzoeker vereist wordt, 'in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt'.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten. In dergelijk geval- rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke en

coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

2. *Wat de nieuwe gegevens betreft aangaande het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De Commissaris Generaal verwijst naar twee stukken die verzoeker voorlegt, met name een attest van het kadaster van de Stad Prijepolje en een uittreksel uit het geboorteregister van de Stad Podgorica.

Met betrekking tot deze stukken stelt tegenpartij dat verzoeker deze stukken reeds naar voor had kunnen brengen in de eerste asielaanvraag, zodat geen nieuwe gegevens naar voor gebracht worden. Verzoeker is het daarmee niet eens. Het risico op 'ernstige vervolging' is in hoofde van verzoeker nog altijd actueel. Verzoeker legt bij zijn tweede asielaanvraag een attest van het kadaster van de Stad Prijepolje en een uittreksel uit het geboorteregister van de Stad Podgorica.

Feit is dat verzoeker door het voorleggen van een aantal stukken, die op hem persoonlijk betrekking hebben en op coherente wijze zijn asielrelaas ondersteunen, zijn wettelijke bewijsplicht heeft voldaan. Hij heeft, zoals van een asielzoeker vereist wordt, 'in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt'. De neergelegde stukken zijn bovendien ondersteunende elementen van een asielrelaas dat in zijn geheel gezien moet worden en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen.

Hij heeft daarmee dan ook zijn verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij hoogstens nog van een minimale twijfel omtrent verzoekers asielrelaas kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoeker aangewend dienen te worden.

De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of hij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek

*niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
(...)"*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag opnieuw aanvoert dat hij problemen ondervindt wegens een desertie uit het Servisch leger in 1993, een gegeven dat reeds beoordeeld werd tijdens een eerste asielaanvraag die afgerond dertien jaar geleden werd ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt in de bestreden beslissing dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn desertie. Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van zijn beweringen hierover zouden kunnen herstellen. In het licht hiervan wordt bijkomend nog vastgesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid nog verder wordt ondermijnd doordat hij maar liefst zes jaar heeft gewacht alvorens na een tweede aankomst in België, een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Ten slotte is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een gemotiveerde wijze van oordeel dat de twee door verzoeker neergelegde stukken geen ondersteuning bieden voor de hem aangehaalde vrees ten opzichte van Servië.

2.5. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de tijdens een vorige asielprocedure afgelegde verklaringen geen enkel logisch verband hebben met zijn huidige geloofwaardigheid en dat de verwerende partij nergens de relevantie aantoonde van ongeloofwaardige verklaringen die in het verleden geuit werden omtrent een vrees voor vervolging, maar hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die getroffen werd op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat indien hij een tweede asielaanvraag indient en zich baseert op een vrees voor vervolging die getriggerd wordt door een element waarop hij zich reeds baseerde gedurende een eerste asielprocedure die dertien jaar geleden werd opgestart, er abstractie gemaakt moet worden van de vaststellingen die toen gedaan werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn geloofwaardigheid omdat er geen enkel logisch verband zou bestaan met zijn huidige geloofwaardigheid. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn stelling niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat geen betrekking heeft op een beslissing die getroffen werd in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en dat bovendien betrekking heeft op andere feitelijke omstandigheden die niet de zijne zijn, namelijk het afleggen van verklaringen die totaal afwijken van een eerder aangehaald asielrelaas.

2.6. Verzoeker houdt voor dat verwerende partij uit elementen van vroegere asielaanvragen afleidt dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zijn en dat zijn geloofwaardigheid definitief en onherroepelijk ondergraven is, maar dit vindt geen steun in de bestreden beslissing. De verwerende partij is namelijk nagegaan of verzoeker elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid van zijn

beweringen omtrent een vrees voor vervolging door Servië wegens een desertie in 1993 zouden kunnen herstellen en is op een gemotiveerde wijze tot de vaststelling gekomen dat niet het geval is. Verzoeker is van oordeel dat deze werkwijze een inbreuk vormt op zijn recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag maar er kan niet ingezien worden hoe deze inbreuk zou kunnen gepleegd worden door de verwerende partij daar waar zij rekening houdt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en die hij zelf heeft aangebracht.

2.7. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij de feiten van zijn huidig asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt en is van oordeel dat hij *“een coherent en geloofwaardig asielrelaas [heeft uiteengezet] dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens”* doch hiermee en met zijn ondersteunend theoretisch betoog inzake de bewijslast bij asielaanvragen gaat hij totaal voorbij aan de vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing die in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet op een wettige wijze nagaat of verzoekers verklaringen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen herstellen, en op een gemotiveerde wijze die verzoeker nergens in concreto betwist, tot de vaststelling komt dat dit niet het geval is.

2.8. Verzoekers stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing van oordeel is dat hij de twee door hem neergelegde stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag mist feitelijke grondslag. Verzoeker is voorts de overtuiging toegedaan dat hij stukken heeft aangebracht die op coherente wijze zijn asielrelaas ondersteunen maar deze overtuiging kan geen afbreuk doen aan het gemotiveerde oordeel van commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het uittreksel van het geboorteregister van Podgorica *“enkel verband [houdt] met uw identiteit en [...] het geen ondersteuning [vormt] voor de door u aangehaalde elementen van uw vrees ten opzichte van Servië”* en dat het attest van het kadaster van de stad Prijepolje *“geen verband [houdt] met de concrete problemen die volgens uw verklaringen de aanleiding tot uw vlucht uit Servië zouden zijn geweest, namelijk uw problemen met de autoriteiten vanwege uw desertie en de daaruitvolgende staatloosheid.”*

2.9. Verzoekers overtuiging aangaande de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de pertinentie van de stukken die hij ter ondersteuning daarvan heeft ingediend alsmede zijn theoretisch betoog over de bewijslast bij asielaanvragen en het claimen van het voordeel van de twijfel staan totaal haaks op de in de bestreden beslissing in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet pertinent gedane vaststellingen die verzoeker nergens in concreto betwist.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA